

si zamaši s koščeno pripravo, da mu voda ne lije v grlo. Potopljen na morsko dno potem lahko vztraja največ eno minuto. Svoje delo mora tedaj opraviti zelo hitro. Paziti mora tudi na morske some, ki jih je v tistih morjih mnogo. Zato se oboroži tudi z nožem, ki ga nosi za pasom. Ko je napaden, dá znamenje po vrvi ribičem na barko, da ga potegnejo brž iz nevarnega položaja. Delo teh ribičev je tedaj trdo in težko, posebno še, če pomislite, da ni v vsaki ostrigi biser ter da morajo ribiči nabrati veliko število školjk, da se jim z gotovostjo trud izplača.«

»Ali ribiči sami odpirajo školjke in pobirajo bisere iz njih?« smo bili radovedni.

»Ne! Oni odnesó svoj plen nedotaknjen na tržišče in ga tam prodajo za primeren denar. Kupec pa, ki robo kupi, plača, ne da bi prav za prav vedel, ali se mu bo kupčija obnesla ali ne. Če je v kupljenih ostrigah mnogo biserov in če so lepi, veliki, je zadovoljen, ker na njih mnogo zasluži; drugače pa mora utrpeti veliko zgubo.«

»Tedaj je iskanje biserov nevaren posel!« smo hoteli dokončati razgovor.

»Je, če iščemo biserov na tak, najpreprostejši način!« nas pouči kapitan Jure in brž nadaljuje: »Pa si ljudje pomagajo tudi na ta način, da se potapljaajo v morje zavarovani s potapljaško obleko, ki jo poznate tudi vi. Tak potapljač, kakor veste, lahko vztraja v morju po več ur. Njegovo delo je potem lažje in uspešnejše.«

Kapitan Jure je zaključil svoje pripovedovanje in potegnil iz žepa dragoceno biserno ovratnico Elektrino. Šla je med nami od roke do roke. Biseri so bili lepi, vsi podobni malim hruškicam, in so se mavrično svetili v solnčni luči. Kapitan Jure nam je zatrdil, da so taki biseri najbolj čislani in najdražji. Oni mali, ki imajo nepravilno obliko, se dobe koderkoli za vsako ceno.

Ko je kapitana nekdo od nas povprašal, kje in kako je on dobil to dragoceno čudo, se mu je lice naenkrat zresnilo. Brž je vstal, prijel Elektro za roko in odšel brez odgovora po bregu. Mi nismo takrat znali, ali je mož užaljen ali jezen.

Zgodba o biserni ovratnici pa, ki smo jo imeli takrat v rokah, je ostala kapitanova skrivnost. Zvedeli je nismo nikdar. Še celo Elektra, njegova ljubljenska, nikdar!

Črtomir Zorec: Delo ni sramotno.

DESETNIK je nadziral vojake, ko so morali prevaliti težko skalo. Vojaki so se mučili na vse pretege, skale pa le niso mogli premakniti.

Mimo pride gospod in vpraša desetnika, zakaj ne pomaga vojakom. Pa odvrne desetnik: »Mi ni treba, ker sem desetnik!«

Gospod je nato sam pomagal vojakom in tako so z združenimi silami vendarle prevalili težko skalo.

Gospod si je otepel prah, nato pa rekel desetniku: »Desetniče, nikoli ne pomagaj svojim vojakom, rajši pokliči generala!«

Tačas je desetnik spoznal v gospodu generala Wešingtona (poznejšega prvega ameriškega predsednika); bil je civilno oblečen in ga ni mogel prepoznati na prvi hip.